

Indenrigsministeren ad interim: Jeg troer ikke, at det, som den sidste ærede Taler fremhævede, frembyder nogen praktisk Vanskelighed. Jeg troer ikke, at der er Noget til Hinder for, at naar en saadan Gaard bliver fæstleedig, som Godseieren har Lyst til at raade over, at han da kunde sælge den med Forpligtelse for Njæberen til at mageskifte den med en anden Gaard.

Ordføreren: Jeg skal dertil sige, at en saadan Forudsætning maaskee netop vil vise, i hvilken Grad denne Bestemmelse i det Hele er Fæstebonden til Gavn; thi hvis Godseieren netop vilde have en Gaard, som ikke var fæstleedig, vilde han derved tvinges til at slaae løs og sælge paa billige Vilkaar til de nuværende Fæstere.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved, efterat Forslag af Udvalget til § 1

§ 3die Linie forandres „gibne“ til „indeholdte“, og

§ 6te og 7de Linie forandres „skulle være“ til „ere“.

vare ansete for vedtagne uden Afstemning, som Redaktionsforandringer,

(1) Underændringsforslag til c af Mindretallet (Carlsen og Milling):

§ sidste Linie udgaaer: „end 3“.

forkastedes med 21 Stemmer mod 14.

(2) Forslag af Udvalget til § 1:

§ sidste Linie indskydes efter „pantfætte“: „altsaa i dette Tidrum hverken have henhørt til nogen Hovedgaard, Stiftelses eller Embedes Bøndergods eller til nogen ved Sammenkjøb eller paa anden Maade paa een Haand samlet Besiddelse af flere end 3 Bøndergaarde“.

vedtoges med 23 Stemmer imod 13.

(3) Lovudkastets § 1 med de vedtagne Forandringer, saalydende:

Den i Kongelig Resolution af 6te Juni 1806 (bekjendtgjort ved Rentekammerplacat af

7de s. M.) indeholdte Regel, at Bestemmelserne i Forordningerne af 19de Marts 1790 og 15de Juni 1792 om Bøndergaardens Bortfæstning eller Bortforpagtning paa langt Næremaal ere gjældende ogsaa i Henseende til Selveier og Arvesætte-Bøndergaarde, ophæves forsaavidt angaaer de Bøndergaarde, der i det Mindste i 20 Aar have været besiddede af Selveiere eller Arvesættere med Ret til at sælge og pantfætte, altsaa i dette Tidrum hverken have henhørt til nogen Hovedgaard, Stiftelses eller Embedes Bøndergods eller til nogen ved Sammenkjøb eller paa anden Maade paa een Haand samlet Besiddelse af flere end 3 Bøndergaarde. Vedtoges med 25 Stemmer mod 13.

(4) Forslag af Fleertallet (Faurshou, Lehmann, Lütichau og Rosenørn, subsidiært tiltraadt af Carlsen):

Efter § 1 indskydes en ny § 2, saalydende:

„Naar en Eier af Fæstegods for Indenrigsministeriet godtgjør, at han efter denne Lovs Udgivelse til fuldkommen Eiendoms eller til Arvesætte med Ret til at sælge og pantfætte deraf har afhændet mindst 9 Gaarde til Brugerne eller den af disses Børn, Svigerbørn, Sted- eller Pleiebørn, som Faderen, eller hvis han ingen Bestemmelse har efterladt sig, Moderen beviislig dertil have udseet, da skal Eieren være berettiget til ved Fæstleedigthed eller med Brugernes Samtykke at udtage til fri Raadighed saa meget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør $\frac{1}{3}$ af det Bortsolgte. Det Samme gjælder for hver 9 Gaarde, han fremdeles paa saadan Maade afhænder, og skal samme Ret tilkomme den, som ved nærværende Lovs Udgivelse ikke eier 10 Bøndergaarde, naar han paa fornævnte Vilkaar sælger, hvad han har.

Denne Ret tilkommer ligeledes, Besiddere af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgods(er) saavel som Bestyrrelserne af de offentlige Stiftelser, som ikke henhøre under Loven 24de April 1806, dog saaledes, at det til fri Disposition udtagne Hartkorn bliver vedkommende Lehns, Stamhuses, Fideicommissgods(es) eller Stiftelses Eiendom.